

Monitoring Legislacji Międzynarodowej

Monitoring działań w UE (legislacja, publikacje) – 24 kwietnia 2026 r.

- **Informacje generalne o prawie UE – akty prawne i dokumenty strategiczne**

Rada Europejska: regulamin wewnętrzny – Decyzja Rady Europejskiej z dnia 1 grudnia 2009 r. w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego

Traktat z Lizbony, który wszedł w życie 1 grudnia 2009 r., przekształcił Radę Europejską w pełnoprawną instytucję UE posiadającą własnego przewodniczącego. Zadaniem Rady Europejskiej jest realizacja polityki UE i określanie jej priorytetów.

Decyzja Rady Europejskiej 2009/882/UE w sprawie przyjęcia regulaminu wewnętrznego weszła w życie 1 grudnia 2009 r. Ustanawia regulamin wewnętrzny w celu organizacji pracy Rady Europejskiej.

Regulamin określa:

- role przewodniczącego i Sekretariatu Generalnego,
- zasady przygotowywania posiedzeń,
- zasady głosowania oraz
- zasady publikowania decyzji

Rada Europejska zbiera się w Brukseli dwa razy w ciągu półrocza na maksymalnie dwa dni. Jeżeli sytuacja tego wymaga, przewodniczący może zwołać posiedzenie nadzwyczajne.

W skład Rady Europejskiej wchodzi:

- szefowie państw lub rządów krajów UE,
- przewodniczący Rady Europejskiej,
- przewodniczący Komisji Europejskiej.

W jej pracach uczestniczy także Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.

Całkowita liczba osób wchodzących w skład delegacji, które otrzymały zezwolenie na udział w posiedzeniu Rady Europejskiej, jest ograniczona do dwudziestu osób z każdego kraju UE i z Komisji Europejskiej.

Rada Europejska z zasady podejmuje decyzje w drodze konsensusu, jednak może przystąpić do głosowania, w przypadkach przewidzianych w Traktatach. Rada Europejska może postanowić o podaniu do wiadomości publicznej wyników głosowań, jak również towarzyszących im oświadczeń krajowych.

Posiedzenia Rady Europejskiej nie są jawne. Protokół z każdego posiedzenia zawiera wykaz przedłożonych dokumentów, informację o zatwierdzonych konkluzjach, podjęte decyzje oraz wszelkie oświadczenia, o których włączenie wniosł członek Rady Europejskiej. Decyzje przyjęte przez Radę Europejską, jeżeli nie wskazano w nich adresata, publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Przewodniczący Rady Europejskiej odpowiada za przygotowanie i ciągłość prac Rady Europejskiej.

Rada do Spraw Ogólnych, składająca się głównie ministrów spraw zagranicznych, przygotowuje porządek obrad na posiedzenia i zapewnia ich ciągłość. Rada do Spraw Ogólnych rozpatruje projekt porządku obrad z uwagami co najmniej na cztery tygodnie przed

posiedzeniem Rady Europejskiej. Finalizuje ona przygotowania posiedzenia najpóźniej na pięć dni przed zgromadzeniem się przywódców UE.

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego może zostać zaproszony przez Radę Europejską w celu jego wysłuchania.

Przewodniczący Rady Europejskiej przedstawia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie z każdego posiedzenia Rady Europejskiej.

Więcej informacji:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=celex%3A32009D0882>

- **Prowadzone procesy konsultacyjne, projekty, stanowiska:**

1. Dyrektywa o prawach akcjonariuszy – ocena i przegląd

Konsultacje publiczne przepisów prawa gospodarczego w UE (prawo spółek) – na podstawie analizy Dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym oraz Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje w kontekście Komunikatu KE: strategii na rzecz unii oszczędności i inwestycji – I i II Etap legislacyjny – Zaproszenie do zgłaszania uwag/Konsultacje publiczne. Ostateczny termin na ponowne przesłanie opinii lub wypełnienie kwestionariusza online udostępnionego przez KE to 6 maja 2026 r.

Komisja Europejska zobowiązała się zmniejszyć rozdrobnienie rynków kapitałowych i usunąć bariery, które obecnie utrudniają transgraniczne inwestycje na jednolitym rynku. Celem Komisji jest stworzenie bardziej zintegrowanego, płynnego i efektywnego rynku kapitałowego w całej UE. Może w tym pomóc przegląd dyrektywy dotyczącej praw akcjonariuszy poprzez ułatwienie prowadzenia działalności i obniżenie kosztów ponoszonych przez inwestorów, pośredników i emitentów we wszystkich państwach członkowskich.

Kluczowe dla osiągnięcia tego celu jest zapewnienie akcjonariuszom możliwości łatwego i skutecznego wykonywania swoich praw, zwłaszcza w wymiarze transgranicznym, oraz zapewnienie sprawnych interakcji między spółkami giełdowymi a ich akcjonariuszami. Zwiększy to efektywność rynku i skieruje inwestycje prywatne do sektorów o znacznych potrzebach inwestycyjnych, co napędzi niezbędny wzrost gospodarczy i zwiększy konkurencyjność UE.

Celem pierwszej dyrektywy dotyczącej praw akcjonariuszy, przyjętej w 2007 r., były wzmocnienie praw akcjonariuszy, zwiększenie ochrony osób trzecich oraz poprawa efektywności i konkurencyjności przedsiębiorstw. Celem drugiej dyrektywy dotyczącej praw akcjonariuszy, przyjętej w 2017 r., były poprawa zarządzania i wyników (finansowych) unijnych spółek giełdowych, przyczynienie się do zwiększenia długoterminowego finansowania spółek w ramach rynków akcji oraz poprawa warunków transgranicznych inwestycji kapitałowych. Ocena zostanie przeprowadzona równoległe z oceną skutków, a jej wyniki zostaną w tej ocenie skutków uwzględnione

Ocena i potencjalny przegląd dyrektywy o prawach akcjonariuszy są odpowiedzią na apele zainteresowanych stron, które wskazują na nieefektywność interakcji między spółkami, ich akcjonariuszami i pośrednikami. Celem jest ułatwienie i obniżenie kosztów inwestycji i funkcjonowania na całym jednolitym rynku.

Te usprawnione ramy zostałyby uzupełnione innymi środkami mającymi na celu rozwiązanie problemu fragmentacji rynku kapitałowego UE oraz promowanie konkurencyjności i wzrostu gospodarczego.

Szczególnie interesujące są następujące kwestie:

- wyzwania związane z obecną dyrektywą dotyczącą praw akcjonariuszy i niedociągnięcia w tej dyrektywie;
- bariery utrudniające skuteczne funkcjonowanie rynku i hamujące inwestycje wewnętrzne, w tym bariery wynikające ze stosowania dyrektywy dotyczącej praw akcjonariuszy;
- możliwe rozwiązania i zmiany w dyrektywie dotyczącej praw akcjonariuszy, które pomogłyby odblokować inwestycje, zwiększyć konkurencyjność Europy, usprawnić procesy i dokonać ich cyfryzacji, uprościć przepisy oraz zmniejszyć obciążenia administracyjne i finansowe.

Link: <https://pracodawcy.pl/dyrektywa-o-prawach-akcjonariuszy-ocena-i-przeгляд/>

2. Europejska przestrzeń danych dotyczących zdrowia – zarządzanie tożsamością

Konsultacje publiczne przepisów prawa ochrony zdrowia w UE – na podstawie analizy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/327 z dnia 11 lutego 2025 r. w sprawie europejskiej przestrzeni danych dotyczących zdrowia w kontekście Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych – projekt rozporządzenia wykonawczego w sprawie interoperacyjnego, transgranicznego mechanizmu identyfikacji i uwierzytelniania osób fizycznych, pracowników służby zdrowia i świadczeniodawców opieki zdrowotnej na potrzeby transgranicznej wymiany elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia – Etap legislacyjny – Projekt aktu prawnego. Ostateczny termin na przesłanie opinii to 7 maja 2026 r.

Rozporządzenie (UE) 2025/327 ma na celu usprawnienie transgranicznej wymiany elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia w celu zapewnienia ciągłości opieki zdrowotnej. Rosnąca liczba osób fizycznych mieszkających w jednym państwie członkowskim Unii korzysta z opieki zdrowotnej w innym państwie członkowskim, a ich elektroniczna dokumentacja medyczna jest coraz bardziej rozproszona w systemach opieki zdrowotnej różnych państw członkowskich, które stosują różne identyfikatory do identyfikacji osób fizycznych i ich dokumentacji. Podobnie, sposoby identyfikacji pracowników służby zdrowia i świadczeniodawców opieki zdrowotnej różnią się w poszczególnych państwach członkowskich. Aby ułatwić wymianę elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia w kontekście transgranicznym za pośrednictwem platformy MyHealth@EU, o której mowa w art. 23 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2025/327, konieczne jest zidentyfikowanie podmiotów uczestniczących w wymianie i dopasowanie tożsamości osób fizycznych do ich elektronicznej dokumentacji medycznej. Konieczne jest zatem określenie wymogów dotyczących interoperacyjnego, transgranicznego mechanizmu identyfikacji i uwierzytelniania osób fizycznych, pracowników służby zdrowia i świadczeniodawców opieki zdrowotnej.

Skutecznym i nieinwazyjnym sposobem lokalizacji osobistych elektronicznych danych dotyczących zdrowia jest wykorzystanie danych identyfikacyjnych przypisanych osobom fizycznym w krajowym systemie opieki zdrowotnej ich państwa członkowskiego ubezpieczenia. Ponieważ dane identyfikacyjne wykorzystywane w różnych państwach członkowskich różnią się, należy wymagać od państw członkowskich określenia danych identyfikacyjnych, które mają być wykorzystywane do identyfikacji osób fizycznych do celów transgranicznej wymiany osobistych elektronicznych danych dotyczących zdrowia, oraz powiadomienia o nich Komisji w celu ich publikacji. Wymagania dotyczące transgranicznego mechanizmu identyfikacji i uwierzytelniania muszą być zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014. Ponadto, zgodnie z art. 5f ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 910/2014, systemy dostarczane przez organy sektora publicznego i usługi online świadczone przez prywatne strony ufające, które wymagają elektronicznej identyfikacji lub uwierzytelnienia w celu dostępu do usług online, muszą akceptować europejskie portfele

tożsamości cyfrowej, o których mowa w art. 5a rozporządzenia (UE) nr 910/2014, w przypadku gdy osoby fizyczne zdecydują się z nich korzystać. Aby ułatwić transgraniczną wymianę elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia, osoby fizyczne powinny mieć możliwość ubiegania się w swoim państwie członkowskim ubezpieczenia o wydanie danych identyfikacyjnych na potrzeby transgranicznej opieki zdrowotnej w formie elektronicznego poświadczenia atrybutów opieki zdrowotnej, które mają być przechowywane w ich europejskim portfelu tożsamości cyfrowej. Ponadto osoby fizyczne powinny mieć możliwość udostępniania swoich atrybutów opieki zdrowotnej pracownikom służby zdrowia i świadczeniodawcom prowadzącym działalność w innym państwie członkowskim, aby umożliwić im zlokalizowanie elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia u źródła.

Krajowy punkt kontaktowy ds. zdrowia cyfrowego, który wnioskuje o transgraniczną wymianę elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia osoby fizycznej, powinien przekazać dane identyfikacyjne pracownika służby zdrowia lub świadczeniodawcy opieki zdrowotnej krajowemu punktowi kontaktowemu ds. zdrowia cyfrowego w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.

W inicjatywie tej określono wymogi dotyczące interoperacyjnego, transgranicznego mechanizmu identyfikacji i uwierzytelniania osób fizycznych i pracowników służby zdrowia, zgodnie z rozporządzeniem eIDAS.

Wymogi te stanowią podstawę dla państw UE i Komisji do wdrożenia mechanizmu w ramach MyHealth@EU, wspierając transgraniczną wymianę elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia.

Link: <https://pracodawcy.pl/europejska-przestrzen-danych-dotyczacych-zdrowia-zarzadzanie-tozsamoscia/>

3. Europejska przestrzeń danych dotyczących zdrowia – wymogi dotyczące transgranicznej wymiany danych osobowych dotyczących zdrowia (MojeZdrowie@UE)

Konsultacje publiczne przepisów prawa ochrony zdrowia w UE – na podstawie analizy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/327 z dnia 11 lutego 2025 r. w sprawie europejskiej przestrzeni danych dotyczących zdrowia w kontekście Decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1765 z dnia 22 października 2019 r. ustanawiająca zasady utworzenia sieci organów krajowych odpowiedzialnych za e-zdrowie, zarządzania tą siecią i jej funkcjonowania – projekt rozporządzenia wykonawczego w sprawie infrastruktury MyHealth@EU (MojeZdrowie@UE) – transgranicznej wymiany danych osobowych dotyczących zdrowia – Etap legislacyjny – Projekt aktu prawnego. Ostateczny termin na przesłanie opinii to 7 maja 2026 r.

Rozporządzenie (UE) 2025/327 ma na celu poprawę dostępu osób fizycznych do ich osobistych elektronicznych danych medycznych i kontroli nad nimi w kontekście opieki zdrowotnej oraz usprawnienie transgranicznej wymiany tych danych w celu zapewnienia ciągłości opieki zdrowotnej. W tym celu art. 23 tego rozporządzenia nakłada na Komisję obowiązek utworzenia MyHealth@EU, centralnej platformy interoperacyjności umożliwiającej transgraniczną wymianę priorytetowych kategorii danych określonych w art. 14 tego rozporządzenia, a także dodatkowych kategorii danych. Wymiana takich danych jest wspierana przez europejski format wymiany elektronicznej dokumentacji medycznej, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (UE) 2025/327.

Usługa MyHealth@EU w ramach EHDS opiera się na architekturze i procesach opracowanych dla Infrastruktury Usług Cyfrowych eZdrowia dla Transgranicznych Usług Informacyjnych eZdrowia, ustanowionej na mocy Decyzji Wykonawczej Komisji 2019/1765. Infrastruktura ta umożliwiła państwom członkowskim dobrowolną wymianę kartotek pacjentów, recept elektronicznych i elektronicznych zwolnień. Usługa MyHealth@EU w ramach EHDS powinna bazować na tym doświadczeniu i architekturze usług w ramach Decyzji Wykonawczej Komisji

2019/1765 oraz być aktualizowana w celu odzwierciedlenia zmian technologicznych i różnic w stosunku do EHDS.

Aby ułatwić wymianę osobistych elektronicznych danych medycznych między krajowymi punktami kontaktowymi ds. zdrowia cyfrowego, Komisja powinna zapewnić referencyjną implementację oprogramowania do opcjonalnego użytku przez krajowe punkty kontaktowe ds. zdrowia cyfrowego. Implementacja referencyjna powinna opierać się na katalogu wymagań i być regularnie aktualizowana w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian.

Aby zapewnić semantyczną interoperacyjność usług w ramach MyHealth@EU, Komisja powinna zapewnić centralną usługę terminologiczną, która umożliwi państwom członkowskim dostarczanie mapowań i tłumaczeń do i z systemów kodowania oraz wartości wykorzystywanych w wymianie danych osobowych dotyczących zdrowia elektronicznego. Krajowe punkty kontaktowe ds. zdrowia cyfrowego powinny wymieniać dane osobowe dotyczące zdrowia elektronicznego ponad granicami, korzystając z bezpiecznej sieci komunikacyjnej, którą powinna zapewnić Komisja. Aby umożliwić krajowym punktom kontaktowym ds. zdrowia cyfrowego wyszukiwanie i nawiązywanie zaufanej komunikacji między sobą, powinny one korzystać z centralnej usługi konfiguracji, którą powinna zapewnić Komisja.

MojeZdrowie@UE to infrastruktura utworzona w ramach europejskiej przestrzeni danych dotyczących zdrowia, która wspiera transgraniczną wymianę elektronicznych danych osobowych dotyczących zdrowia, takich jak kartoteki pacjenta i recepty.

Inicjatywa ta określa szczegółowe wymogi dotyczące infrastruktury, w tym rolę Komisji jako podmiotu przetwarzającego dane osobowe.

Link: <https://pracodawcy.pl/europejska-przestrzen-danych-dotyczacych-zdrowia-wymogi-dotyczace-transgranicznej-wymiany-danych-osobowych-dotyczacych-zdrowia-mojezdrowieue/>

- **Publikacje oraz inne informacje:**

1. [Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, traktat EWWiS / Treaty establishing the European Coal and Steel Community, ECSC Treaty](#)

Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali

Traktat był kilkakrotnie zmieniany przez następujące traktaty:

- traktat fuzyjny (Bruksela, 1965 r.) – na jego podstawie scalono organy wykonawcze EWWiS, Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (EWG) i Euratomu;
- traktat zmieniający niektóre postanowienia finansowe (1970 r. i 1975 r.);
- traktat grenlandzki (1984 r.);
- Traktat o Unii Europejskiej (TUE; traktat z Maastricht, 1992 r.);
- Jednolity akt europejski (1986 r.);
- traktat z Amsterdamu (1997 r.);
- traktat z Nicei (2001 r.); oraz przez
- traktaty o przystąpieniu: z 1972 r. (Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo (Wielka Brytania występuje z Unii Europejskiej i z dniem 1 lutego 2020 r. staje się państwem trzecim (państwem spoza UE))), z 1979 r. (Grecja), z 1985 r. (Hiszpania i Portugalia) oraz z 1994 r. (Austria, Finlandia i Szwecja).

Po wygaśnięciu traktatu EWWiS zasady dotyczące sektora węgla i stali zostały włączone do traktatów ustanawiających Wspólnotę Europejską – traktatów rzymskich. Protokół w sprawie skutków finansowych wygaśnięcia traktatu EWWiS oraz w sprawie Funduszu Badawczego

Węgla i Stali stanowi załącznik do traktatu z Nicei. W protokole tym przewidziano przejście wszystkich aktywów i pasywów EWWiS na Wspólnotę Europejską oraz wykorzystanie wartości netto tych aktywów i pasywów na potrzeby badań w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali. W niektórych decyzjach z lutego 2003 r. przewidziano niezbędne środki służące wykonaniu postanowień protokołu, wytyczne finansowe oraz postanowienia dotyczące Funduszu Badawczego Węgla i Stali.

Traktat miał zastosowanie od 1952 r., obowiązywał przez 50 lat i wygasł w 2002 r. Stworzony na podstawie traktatu wspólny rynek zaczął funkcjonować w dniu 10 lutego 1953 r. w odniesieniu do węgla, rudy żelaza i złomu oraz w dniu 1 maja 1953 r. w odniesieniu do stali.

Jakie były cele traktatu?

Na mocy traktatu ustanowiono Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (EWWiS), w skład której wchodziło sześć państw (Belgia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy i Włochy) pragnących zapewnić swobodny przepływ węgla i stali oraz otwarcie dostępu do źródeł produkcji. Istotne znaczenie miało powołanie wspólnej Wysokiej Władzy zajmującej się:

- nadzorem rynku;
- kontrolowaniem przestrzegania zasad konkurencji; oraz
- zapewnianiem przejrzystości cen.

Traktat EWWiS stanowił fundament instytucji Unii Europejskiej w znanej nam obecnie postaci. Założona po II wojnie światowej, a konkretnie w 1951 r., EWWiS była pierwszym krokiem w stronę integracji europejskiej.

Celem traktatu, który wyrażono w jego art. 2, było przyczynianie się – za pośrednictwem wspólnego rynku węgla i stali – do rozwoju gospodarczego, zwiększenia zatrudnienia i podnoszenia stopy życiowej. W związku z tym instytucje musiały zapewnić prawidłowość dostaw węgla i stali na wspólny rynek przez zapewnienie równego dostępu do źródeł produkcji, ustalenie najniższych cen i poprawę warunków pracy. Osiąganiu wszystkich tych celów musiał towarzyszyć rozwój handlu międzynarodowego i modernizacja produkcji.

Przejawem dążenia do utworzenia wspólnego rynku był przewidziany w traktacie swobodny przepływ towarów bez opłat celnych i podatków. Zakazywano w nim stosowania przepisów i praktyk dyskryminacyjnych, subwencji, pomocy państwa, nakładanych przez państwa obciążeń specjalnych oraz praktyk ograniczających konkurencję.

Kluczowe zagadnienia

Struktura

Traktat był podzielony na cztery tytuły:

1. Europejska Wspólnota Węgla i Stali;
2. instytucje Wspólnoty;
3. postanowienia ekonomiczne i społeczne; oraz
4. postanowienia końcowe.

Dołączono do niego także:

- dwa protokoły, z których jeden dotyczył Trybunału Sprawiedliwości, natomiast drugi – stosunków EWWiS z Radą Europy; oraz
- konwencję w sprawie postanowień przejściowych, w której uregulowano kwestie związane z wprowadzaniem traktatu w życie, stosunki z państwami nienależącymi do EWWiS oraz gwarancje ogólne.

Instytucje

Na mocy traktatu ustanowiono Wysoką Władzę, Zgromadzenie, Radę Ministrów i Trybunał Sprawiedliwości. EWWiS miała osobowość prawną.

Wysoka Władza, czyli poprzedniczka dzisiejszej Komisji Europejskiej, stanowiła niezależny, kolegialny organ wykonawczy, którego zadaniem było osiągnięcie celów określonych w traktacie i działanie w interesie ogólnym EWWiS. Składała się ona z dziewięciu członków (przy czym z żadnego państwa nie mogło pochodzić więcej niż dwóch członków) wybieranych na sześcioletnią kadencję. Wysoka Władza była prawdziwie ponadnarodowym organem wyposażonym w kompetencje do podejmowania decyzji. Nadzorowała ona:

- modernizację i usprawnianie produkcji;
- dostawy produktów na identycznych warunkach;
- opracowywanie wspólnej polityki eksportowej; oraz
- poprawę warunków pracy w przemyśle węglowym i stalowym.

Wysoka Władza podejmowała decyzje, formułowała zalecenia i przedstawiała opinie. Pomocą służył jej Komitet Doradczy (poprzednik dzisiejszego Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego) złożony z przedstawicieli producentów, pracowników, konsumentów i agentów handlowych.

Zgromadzenie, czyli poprzednik Parlamentu Europejskiego, składał się z 78 członków będących przedstawicielami parlamentów narodowych. Niemcy, Francja i Włochy miały po 18 członków, Belgia i Holandia – po 10 członków, natomiast Luksemburg reprezentowało czterech członków. Traktat przyznawał Zgromadzeniu kompetencje kontrolne.

Rada, będąca poprzedniczką dzisiejszej Rady Unii Europejskiej, składała się z sześciu przedstawicieli rządów krajowych. Przewodnictwo w Radzie piastowało kolejno przez trzy miesiące każde państwo należące do EWWiS. Rolą Rady było harmonizowanie działalności Wysokiej Władzy i rządów odpowiedzialnych za ogólną politykę gospodarczą swoich krajów. Istotne decyzje podejmowane przez Wysoką Władzę wymagały zatwierdzenia ze strony Rady.

Trybunał Sprawiedliwości, czyli poprzednik Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, składał się z siedmiu sędziów powoływanych na okres sześciu lat za wspólną zgodą rządów państw należących do EWWiS. Trybunał zapewniał prawidłowość wykładni i wykonywania postanowień traktatu.

Zadania

Aby móc osiągnąć założone cele, EWWiS:

- zbierała informacje od przedsiębiorstw i zrzeszeń działających w branży węgla i stali;
- prowadziła konsultacje z różnymi podmiotami (przedsiębiorstwami z branży węgla i stali, pracownikami itp.); oraz
- dysponowała uprawnieniami kontrolnymi pozwalającymi jej weryfikować otrzymane informacje.

Jeśli przedsiębiorstwa działające w branży węgla i stali utrudniały Wysokiej Władzy wykonywanie tych uprawnień, Wysoka Władza mogła nakładać grzywny (w wysokości nieprzekraczającej 1% rocznego obrotu) oraz kary za zwłokę (w wysokości 5% przeciętnego dziennego obrotu za każdy dzień zwłoki).

Na podstawie zgromadzonych informacji Wysoka Władza opracowywała prognozy mające na celu wytyczanie kierunków działalności wszystkich zainteresowanych, a także określanie działalności EWWiS. Uzupełnieniem informacji otrzymywanych od przedsiębiorstw i zrzeszeń były przeprowadzane przez EWWiS badania dotyczące trendów cenowych i zachowań rynkowych.

Aspekty związane z finansowaniem

Na budżet EWWiS składały się podatki od produkcji węgla i stali oraz zaciągane pożyczki. Podatki były przeznaczone na pokrywanie wydatków administracyjnych, kosztów pomocy bezzwrotnej na cele przekwalifikowania pracowników oraz wydatków na badania techniczne i

ekonomiczne (które należało popierać). Fundusze pochodzące z pożyczek mogły być używane wyłącznie w celu udzielania pożyczek.

W dziedzinie inwestycji EWWiS mogła, oprócz udzielania pożyczek, udzielać gwarancji innym pożyczkom zaciąganym przez przedsiębiorstwa u podmiotów trzecich. EWWiS miała także kompetencje do wydawania wytycznych dotyczących inwestycji, które nie były przez nią finansowane.

Produkcja

EWWiS odgrywała przede wszystkim rolę pośrednią i pomocniczą, współdziałając z rządami i podejmując interwencje w sprawach cen i polityki handlowej. W przypadku zmniejszenia się popytu lub w przypadku braku mogła ona jednak podejmować działania bezpośrednie, wprowadzając ograniczenia ilościowe z myślą o ograniczeniu produkcji w zorganizowany sposób lub – w odniesieniu do braków – sporządzając programy produkcyjne określające priorytety w zakresie konsumpcji, ustalające rozdział zasobów i ustanawiające wielkość eksportu.

Ustalanie cen i konkurencja

Traktat zabraniał stosowania praktyk dyskryminujących pod względem cen, nieuczciwych praktyk konkurencyjnych oraz praktyk dyskryminacyjnych obejmujących stosowanie różnych warunków w odniesieniu do porównywalnych transakcji. Zasady te miały zastosowanie także do transportu. Ponadto w pewnych okolicznościach, na przykład w sytuacji jawnego kryzysu, Wysoka Władza mogła ustalać ceny maksymalne lub minimalne w obrębie EWWiS lub w odniesieniu do rynków eksportowych.

W celu zapewnienia poszanowania wolnej konkurencji Wysoka Władza miała być informowana o wszystkich podejmowanych przez państwa należące do EWWiS działaniach, które mogły jej zagrażać. Ponadto w traktacie wskazano na trzy szczególne sytuacje, których wystąpienie mogło zakłócać konkurencję:

- porozumienia;
- koncentracje; oraz
- nadużycia pozycji dominującej.

Porozumienia lub układy zawierane między przedsiębiorstwami mogły być anulowane przez Wysoką Władzę, jeśli bezpośrednio lub pośrednio uniemożliwiały, ograniczały lub zakłócały normalną konkurencję.

Aspekty pracownicze

Kwestia płac pracowników pozostała wprawdzie w gestii państw należących do EWWiS, jednak Wysoka Władza mogła – w określonych okolicznościach – interweniować w przypadku nienormalnie niskiego poziomu płac i obniżek płac.

Wysoka Władza mogła wspierać finansowo programy służące równoważeniu ewentualnego negatywnego wpływu postępu technicznego w przemyśle na pracowników (odszkodowania, zasiłki i przekwalifikowanie zawodowe).

W dziedzinie przemieszczania się pracowników wykwalifikowanych państwa należące do EWWiS musiały zlikwidować wszelkie ograniczenia w zatrudnianiu oparte na przynależności państwowej. W przypadku innych kategorii pracowników, w razie braku odpowiedniej siły roboczej, państwa były wzywane do niezbędnego dostosowania przepisów imigracyjnych w celu umożliwienia zatrudniania pracowników z innych państw.

Polityka handlowa

W traktacie uregulowano także politykę handlową EWWiS wobec państw nienależących do EWWiS. Utrzymano wprawdzie kompetencje rządów krajowych, jednak EWWiS przyznano szereg uprawnień, takich jak określanie maksymalnych i minimalnych stawek opłat celnych oraz nadzorowanie procedury wydawania licencji przywozowych i wywozowych. EWWiS miała być też informowana o umowach handlowych odnoszących się do węgla i stali.

Wysoka Władza mogła także podejmować interwencje w przypadku dumpingu, tj. stosowania przez przedsiębiorstwa z branży węgla i stali poza obszarem jurysdykcji EWWiS środków konkurencji niezgodnych z traktatem oraz znaczącego wzrostu przywozu, który mógłby poważnie zagrozić produkcji na terenie EWWiS.

Treaty establishing the European Coal and Steel Community

Before its expiry, the treaty was amended on various occasions by the following treaties:

- Merger Treaty (Brussels 1965) — which merged the executives of the ECSC, European Economic Community (EEC) and Euratom;
- Treaties amending certain financial provisions (1970 and 1975);
- Treaty on Greenland (1984);
- Treaty on European Union (TEU, Maastricht, 1992);
- Single European Act (1986);
- Treaty of Amsterdam (1997);
- Treaty of Nice (2001); and the
- Treaties of Accession (1972 (Denmark, Ireland & the UK (The United Kingdom withdraws from the European Union and becomes a third country (non-EU country) as of 1 February 2020)), 1979 (Greece), 1985 (Spain & Portugal) and 1994 (Austria, Finland & Sweden).

When the ECSC Treaty expired, rules on the coal and steel sectors were integrated in the treaties establishing the European Community, the Treaty of Rome. A protocol on the financial consequences of the expiry of the ECSC Treaty and on the research fund for coal and steel is annexed to the Treaty of Nice. This protocol provides for the transfer of all assets and liabilities of the ECSC to the European Community and for the use of the net worth of these assets and liabilities for research in the sectors related to the coal and steel industry. Some decisions of February 2003 contain the necessary measures for the implementation of the articles of the protocol, the financial guidelines and the articles relating to the research fund for coal and steel.

The treaty applied from 1952, it was valid for 50 years and expired in 2002. The common market created by the treaty opened on 10 February 1953 for coal, iron ore and scrap and on 1 May 1953 for steel.

What was the aim of the Treaty?

It set up the European Coal and Steel Community (ECSC) which brought together 6 countries (Belgium, Germany, France, Italy, Luxembourg and the Netherlands) to organise the free movement of coal and steel and to free up access to sources of production. An important feature was the setting up of a common High Authority to:

- supervise the market;
- monitor compliance with competition rules; and
- ensure price transparency.

The ECSC Treaty was the origin of the EU institutions as we know them today. Created in 1951, in the aftermath of World War II, the ECSC represented the first step towards European integration.

The aim of the treaty, as stated in its Article 2, was to contribute, through the common market for coal and steel, to economic expansion, employment and better living standards. Thus, the institutions had to ensure an orderly supply of coal and steel to the common market by ensuring equal access to the sources of production, the establishment of the lowest prices and improved working conditions. All of this had to be accompanied by the growth in international trade and the modernisation of production.

In creating a common market, the treaty introduced the free movement of products without customs duties or taxes. It prohibited discriminatory measures or practices, subsidies, state aids or special charges imposed by states and restrictive practices.

Key points

Structure

The treaty was divided into 4 titles:

1. the European Coal and Steel Community;
2. the institutions of the Community;
3. economic and social rules; and
4. general rules.

It also included:

- 2 protocols, one on the Court of Justice and the other on the ECSC's relations with the Council of Europe, and
- a convention on the transitional rules, which dealt with the implementation of the treaty, relations with non-ECSC countries and general safeguards.

Institutions

The treaty established a High Authority, an Assembly, a Council of Ministers and a Court of Justice. The ECSC had legal personality.

The High Authority, the forerunner of today's European Commission, was the independent collegiate executive with the task of achieving the objectives laid down by the treaty and acting in the ECSC's general interest. It comprised 9 members (of whom not more than 2 could be of the same nationality) appointed for 6 years. It was a truly supranational body with power of decision. It supervised:

- the modernisation and improvement of production;
- the supply of products under identical conditions;
- the development of a common export policy; and
- the improvement of working conditions in the coal and steel industries.

The High Authority took decisions, made recommendations and delivered opinions. It was assisted by a Consultative Committee (the forerunner of today's European Economic and Social Committee) made up of representatives of producers, workers, consumers and dealers.

The Assembly, the forerunner of the European Parliament, was made up of 78 members, who were representatives of their national parliaments. There were 18 each for Germany, France and Italy, 10 for Belgium and the Netherlands and 4 for Luxembourg. The treaty assigned supervisory power to this Assembly.

The Council, the forerunner of today's Council of the European Union, consisted of 6 representatives of the national governments. The Presidency of the Council was held by each ECSC country in turn for a period of 3 months. Its role was to harmonise the activities of the High Authority and the general economic policy of the governments. Its approval was required for important decisions taken by the High Authority.

The Court of Justice, the forerunner of the Court of Justice of the European Union, consisted of 7 judges nominated for 6 years by common agreement between the governments of the ECSC countries. It ensured that the treaty was interpreted and implemented correctly.

Tasks

To pursue its goals, the ECSC:

- collected information from coal and steel companies and associations;

- consulted with the various parties (coal and steel companies, workers, etc); and
- had powers to carry out checks to check the information with which it was provided.

When coal and steel companies did not respect these powers, the High Authority could impose fines (maximum of 1% of annual turnover) and penalty payments (5% of the average daily turnover for each day's delay).

On the basis of the information it gathered, the High Authority prepared forecasts to guide the activities of those involved and determine how the ECSC would act. To supplement the information received from companies and associations, the ECSC carried out its own studies on price trends and market behaviour.

Funding aspects

The ECSC's budget was funded by levies on coal and steel production and by contracting loans. The levies were intended to cover administrative expenditure, non-repayable aid towards retraining workers, and technical and economic research (which needed to be encouraged). Money received from borrowing could only be used to grant loans.

In the field of investment, in addition to granting loans, the ECSC could guarantee loans contracted by companies with third parties. The ECSC also had the power to provide guidance on investments which it did not fund.

Production

The ECSC played a mainly indirect, subsidiary role through cooperation with governments and intervention in relation to prices and commercial policy. However, in the event of any decline in demand or shortage, it could take direct action by imposing quotas with the aim of limiting production in an organised manner or, for shortages, by drawing up production programmes setting consumption priorities, determining how resources should be allocated and setting export levels.

Price-fixing and competition

The treaty banned practices which created prejudice according to price, unfair competitive practices and discriminatory practices involving the application of dissimilar conditions to comparable transactions. These rules also applied to transport. Furthermore, in certain circumstances, such as a manifest crisis, the High Authority could fix maximum or minimum prices either within the ECSC or in relation to the export market.

To ensure that free competition was respected, the High Authority had to be informed of any action by ECSC countries which was liable to endanger it. Furthermore, the treaty dealt specifically with the 3 cases which could distort competition:

- agreements,
- concentrations and
- abuse of dominant positions.

Agreements or associations between undertakings could be cancelled by the High Authority if they directly or indirectly prevented, restricted or distorted normal competition.

Worker aspects

Although workers' wages remained within the jurisdiction of the ECSC countries, the High Authority could intervene, under certain conditions, in the event of abnormally low wages and wage reductions.

The High Authority could grant financial aid to programmes to offset the possible negative effects of technological advances in the industry on the workforce (compensation, allowances and vocational retraining).

As far as the movement of skilled workers was concerned, the ECSC countries had to remove restrictions on employment based on nationality. For the other categories of workers, and in

the event of shortages of that type of labour, the countries were called upon to make the necessary adjustments to immigration rules to enable workers from other countries to be employed.

Commercial policy

The treaty also dealt with the commercial policy of the ECSC towards non-ECSC countries. Although the powers of national governments remained in place, the ECSC had a number of powers such as setting maximum and minimum rates for customs duties and supervising the granting of import and export licences. The ECSC also had the right to be kept informed of commercial agreements relating to coal and steel.

The High Authority could also intervene in the event of dumping, i.e. the use by coal and steel businesses outside the jurisdiction of the ECSC of means of competition contrary to the treaty and substantial increases in imports which could seriously threaten ECSC production.

Link: <https://pracodawcy.pl/traktat-ustanawiajacy-europejska-wspolnosc-wegla-i-stali-traktat-ewwis-treaty-establishing-the-european-coal-and-steel-community-ecsc-treaty-2/>

2. Europejska inicjatywa obywatelska / European Citizens' Initiative

Europejska inicjatywa obywatelska

Europejska inicjatywa obywatelska to wyjątkowy sposób, dzięki któremu obywatele mogą przyczynić się do kształtowania UE, wzywając Komisję Europejską do zaproponowania nowych przepisów. Kiedy dana inicjatywa zdobędzie jeden milion podpisów, Komisja zdecyduje, jakie podejmie działania.

Jeśli rozważasz podjęcie inicjatywy, należy zapoznać się z Forum europejskiej inicjatywy obywatelskiej w celu uzyskania porady prawnej i praktycznej.

Jak to działa?

Krok 1: Jak zacząć

Przed wystąpieniem z inicjatywą warto zastanowić się nad ważnymi kwestiami praktycznymi:

- Czy wezwanie prawodawców do przyjęcia przepisów unijnych jest najlepszym sposobem na osiągnięcie założonych celów?
- Najpierw trzeba utworzyć grupę organizatorów, w której skład wejdzie co najmniej siedmiu obywateli Unii mieszkających w siedmiu różnych krajach UE. W tym celu trzeba znaleźć podobnie myślące osoby z różnych krajów UE, które są gotowe podjąć wspólne działania.
- Jak będzie wyglądać organizacja kampanii informacyjnej zachęcającej do składania podpisów?

Szczegółowe porady dotyczące wszystkich tych kwestii można znaleźć na forum europejskiej inicjatywy obywatelskiej.

Krok 2: Wniosek o rejestrację inicjatywy

Przed rozpoczęciem zbierania podpisów należy zwrócić się do Komisji o zarejestrowanie inicjatywy. W tym celu trzeba:

- założyć konto organizatora. Będzie ono potrzebne do zarządzania inicjatywą i utrzymywania kontaktów z Komisją na wszystkich etapach procedury.
- Przedstawić opis inicjatywy w jednym z języków urzędowych UE (oraz informacje i dokumenty dotyczące grupy organizatorów, otrzymanego wsparcia itp.).

Komisja nie ma obowiązku zarejestrowania wszystkich inicjatyw. Rejestruje tylko inicjatywy, które spełniają określone kryteria. Po otrzymaniu wniosku o rejestrację Komisja podda go

ocenie i zdecyduje, czy dokona rejestracji. Organizatorzy otrzymają odpowiedź w terminie dwóch miesięcy (w niektórych przypadkach czterech).

Krok 3: Uzyskanie wsparcia

Inicjatywę musi poprzeć co najmniej jeden milion obywateli Unii, przy czym w co najmniej siedmiu krajach UE muszą zostać osiągnięte progi (minimalna liczba podpisów).

Zwolennicy inicjatywy muszą wypełnić specjalny formularz – deklarację poparcia.

Organizatorzy mogą zbierać podpisy:

- na papierze (wstępnie wypełnione formularze do pobrania z konta organizatora) lub
- online (za pośrednictwem systemu zbierania deklaracji online).

Formularze są dostępne we wszystkich językach urzędowych UE. Przez cały okres zbierania podpisów organizatorzy muszą zachować zgodność z przepisami o ochronie danych.

Terminy

Kiedy organizatorzy są gotowi do rozpoczęcia kampanii, muszą wyznaczyć datę jej początku (najpóźniej sześć miesięcy od daty zarejestrowania inicjatywy) i podać ją Komisji z co najmniej 10-dniowym wyprzedzeniem. Od tego momentu będą mieć 12 miesięcy na zebranie wymaganej liczby deklaracji poparcia.

Kto może złożyć podpis?

Aby podpisać się pod inicjatywą, należy być:

- obywatelem UE (obywatelem kraju UE)
- w wieku uprawniającym do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego lub, w niektórych krajach, w wieku co najmniej 16 lat.

Lepiej, jeśli organizatorzy zbiorą więcej podpisów, niż jest to wymagane. Może się zdarzyć, że organy krajowe nie będą mogły zatwierdzić wszystkich otrzymanych deklaracji poparcia.

Krok 4: Przekazanie deklaracji poparcia do weryfikacji

Jeżeli uda się zebrać wystarczającą liczbę podpisów w ciągu 12 miesięcy, organizatorzy muszą je pogrupować według obywatelstwa i przesłać do weryfikacji do organów odpowiedzialnych w każdym kraju UE. Mają na to trzy miesiące od daty zakończenia okresu zbierania deklaracji. Następnie organy te mają kolejne trzy miesiące na sprawdzenie, ile deklaracji poparcia jest ważnych (wydadzą do tego celu poświadczenie).

Komisja oferuje bezpieczną usługę wymiany plików, która umożliwi przekazanie deklaracji poparcia (zebranych na papierze) organom krajowym. W takim przypadku to Komisja zajmie się przekazaniem deklaracji.

Krok 5: Przedłożenie inicjatywy Komisji

Po otrzymaniu od organów krajowych ostatniego poświadczenia organizatorzy mają trzy miesiące na przedłożenie inicjatywy Komisji, wraz z informacjami na temat otrzymanego do celów inicjatywy wsparcia i finansowania.

Krok 6: Odpowiedź Komisji

Po przedłożeniu inicjatywy rozpoczyna się etap jej badania:

- Przed upływem jednego miesiąca

Organizatorzy spotkają się z przedstawicielami Komisji, aby szczegółowo wyjaśnić im kwestie, których dotyczy inicjatywa.

- Przed upływem trzech miesięcy

Organizatorzy będą mogli zaprezentować inicjatywę podczas wysłuchania publicznego w Parlamencie Europejskim. Parlament może również odbyć debatę na ten temat podczas sesji plenarnej, co mogłoby skutkować przyjęciem rezolucji parlamentarnej.

- Przed upływem sześciu miesięcy

Komisja wyjaśni, jakie działania proponuje w odpowiedzi na inicjatywę (jeśli postanowiła je zaproponować) i dlaczego zamierza je podjąć (lub nie podejmować żadnych działań). Odpowiedź ta będzie miała formę komunikatu oficjalnie przyjętego przez kolegium komisarzy i opublikowanego we wszystkich językach urzędowych UE. Organizatorzy spotkają się z przedstawicielami Komisji, którzy szczegółowo wyjaśnią decyzję dotyczącą inicjatywy.

Co dalej

Akt prawny

Jeżeli Komisja uzna, że właściwą odpowiedzią na inicjatywę będzie akt prawny, przystąpi do opracowania formalnego projektu przepisów. Będzie to wymagało określonych przygotowań (konsultacje publiczne, ocena skutków itp.). Kiedy Komisja przyjmie wniosek ustawodawczy, zostanie on przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie UE (lub w niektórych przypadkach tylko Radzie) – jeśli go przyjmą, przepisy zaczną obowiązywać.

Inne działania

Komisja nie jest zobowiązana do zaproponowania aktu prawnego. Nawet jeśli pozytywnie odpowie na inicjatywę, może uznać, że właściwsze jest podjęcie działań innych niż ustawodawcze. Adekwatniejsze do celu inicjatywy może być zastosowanie innego rodzaju środków.

Co potem

Działania podjęte przez Komisję mogą zostać poddane ocenie przez Parlament Europejski.

European Citizens' Initiative

The European Citizens' Initiative is a unique way for you to help shape the EU by calling on the European Commission to propose new laws. Once an initiative has reached 1 million signatures, the Commission will decide on what action to take.

If you consider starting an initiative, consult the ECI Forum for legal and practical advice.

Step 1: Get started

Before launching an initiative, it is worth considering some of the key practical aspects, including:

- Is asking for EU legislation to be passed the best way to achieve your goals?
- You must first set up a group of organisers composed of at least 7 EU citizens living in 7 different EU countries. To do so, you need to gather people from different EU countries who are willing to support your cause.
- How will you organise your campaign to collect the signatures?

You can find detailed advice on all these points on the European Citizens' Initiative Forum.

Step 2: Get your initiative registered

Before you can start collecting signatures for your initiative, you have to ask the Commission to register it. For this, you will need to:

- Create an organiser account. You will use this to manage your initiative and liaise with the Commission throughout its lifecycle.
- Provide a description of your initiative in one of the official EU languages (as well as details and relevant documents on the group of organisers, funding received, etc.)

The Commission is not obliged to register all initiatives. It only registers initiatives that meet certain criteria. Once you ask for your initiative to be registered, the Commission will assess whether or not to accept it. You will receive an answer within 2 months (or in some cases 4 months).

Step 3: Get support

You need to get the support of at least 1 million EU citizens, with thresholds (minimum numbers) in at least 7 EU countries. They must fill in a specific statement of support form. You can collect:

- on paper (pre-filled forms, downloadable from your organiser account)
- online (using the online collection system).

These forms are available in all EU official languages. Throughout the collection procedure, you have to comply with data protection rules.

Timing

When you are ready to launch your campaign, you must set a kick-off date (at the latest 6 months from the date your initiative was registered) and inform the Commission at least 10 working days before. You then have 12 months to collect statements of support.

Who can sign?

To sign, people must be:

- EU citizens (nationals of an EU country)
- old enough to vote in European elections or aged at least 16 in some countries

It is better to collect more signatures than required. Sometimes the national authorities might not be able to validate all the statements of support you provide.

Step 4: Get statements of support verified

If you manage to collect enough signatures within the 12-month timeframe, group them by nationality and send them for verification to the responsible authorities in each EU country. You have up to 3 months to do so from the end date of your collection period. The authorities then have another 3 months to verify how many statements of support are valid (they will issue you with a certificate for this).

The Commission provides a secure file exchange service to transfer the statements of support (collected on paper) to the national authorities. The Commission takes care of this transfer.

Step 5: Submit your initiative

Once you've received the last certificate from the national authorities, you have 3 months to submit your initiative to the Commission – together with the information on the support and funding you've received for the initiative.

Step 6: Get an answer

Once you've submitted your initiative, the examination of your initiative starts:

- Within 1 month

You will meet with representatives of the Commission so you can explain the issues raised in your initiative in detail.

- Within 3 months

You will have the opportunity to present your initiative at a public hearing at the European Parliament. Parliament may also hold a debate in a full (plenary) session, which could lead to it adopting a resolution related to your issue.

- Within 6 months

The Commission will spell out what action (if any) it will propose in response to your initiative, and its reasons for taking (or not taking) action. This response will be in the form of a communication formally adopted by the College of Commissioners and published in all official EU languages. You will meet with the representatives of the Commission who will explain in more detail its decision regarding your initiative.

What next?

Legislation

If the Commission considers legislation as an appropriate response to your initiative, it will start preparing a formal proposal. This can require preparatory steps like public consultations, impact assessments, etc. Once adopted by the Commission, the proposal is submitted to the European Parliament and the Council (or in some cases, only to the Council), which will need to adopt it for it to become law.

Other action

The Commission is not obliged to propose legislation. Even where it responds positively, the most appropriate follow-up to an initiative may be non-legislative in nature. There are a range of other measures that may be more suitable.

Follow-up

The European Parliament may also assess the measures taken by the Commission.

Link: <https://pracodawcy.pl/europejska-inicjatywa-obywatelska-european-citizens-initiative/>

3. II Edycja Dolnośląskich Liderów Biznesu

10 spotkań, które łączą liderów, wiedzę i praktykę

Dolnośląscy Liderzy Biznesu 2026 to nowa edycja rozpoznawalnego cyklu spotkań skierowanych do przedsiębiorców z sektora mikro, małych i średnich firm z Dolnego Śląska. Projekt, który w poprzednich latach zgromadził setki uczestników i ekspertów, w 2026 roku zostaje rozszerzony o dodatkowe inicjatywy i formaty wspierające rozwój biznesu oraz świadome podejmowanie decyzji gospodarczych.

Tegoroczna edycja obejmuje 10 spotkań, realizowanych w sprawdzonym modelu łączącym merytoryczne prelekcje, panele eksperckie, networking oraz strefę expo, umożliwiającą bezpośredni kontakt z partnerami i instytucjami otoczenia biznesu. Wydarzenia organizowane są we współpracy z Urzędem Marszałkowskim Województwa Dolnośląskiego i pozostają bezpłatne dla uczestników, zachowując otwarty i dostępny charakter projektu.

Co czeka uczestników podczas spotkań?

- Inspirujące prelekcje, wartościowe dyskusje oraz unikalne możliwości nawiązywania kontaktów
- Spotkania z ekspertami
- Przestrzeń do networkingu
- Spotkania z instytucjami otoczenia biznesu
- Możliwość spotkania z samorządowcami
- Oferta wsparcia MŚP
- Degustacja produktów regionalnych

Link: <https://pracodawcy.pl/ii-edycja-dolnoslaskich-liderow-biznesu/>

4. Centrum Kompetencji AI PFR: Bezpłatny kurs online dla startupów | Podstawy współpracy z funduszami VC

Polski Fundusz Rozwoju stawia na rozwój, bo wie, jak ważne jest ciągle zdobywanie kompetencji w świecie biznesu. Z myślą o przedsiębiorcach PFR przygotował program Centrum Kompetencji AI.

Bezpłatny kurs online dla startupów | Podstawy współpracy z funduszami VC

Budowanie firmy to proces długodystansowy, natomiast pozyskiwanie kapitału od funduszy VC bywa wymagającym i wieloetapowym wyzwaniem. Od lat PFR wspiera początkujące startupy w zdobywaniu niezbędnych kompetencji, dlatego powstał ten bezpłatny kurs. Co zawiera:

- Ponad 10 odcinków opracowanych przez ekspertów prawnych i VC,
- Konkretnie wskazówki i kompleksowe opracowanie,
- Gotowe materiały systematyzujące wiedzę,
- Certyfikat potwierdzający zdobycie podstaw współpracy z funduszami VC, zanim ruszysz dalej.

[Sprawdź kurs na platformie Strefa Wiedzy!](#)

Link: <https://pracodawcy.pl/centrum-kompetencji-ai-pfr-bezplatny-kurs-online-dla-startupow-podstawy-wspolpracy-z-funduszami-vc/>

5. Raport podatkowy Deloitte (ESG): Wydania na użytek własny a system kaucyjny

System kaucyjny działa w Polsce od 1 października 2025 r. jednak przedsiębiorcy ciągle borykają się z praktycznymi wątpliwościami w kwestii jego funkcjonowania. Szczególnie problematyczne są kwestie związane z darmowymi wydaniem produktów, takimi jak napoje przeznaczone na potrzeby własne (stołówki, degustacje, eventy firmowe).

Z tego artykułu dowiesz się:

- Czy napoje wydawane na potrzeby własne powinno wliczać się do poziomu selektywnej zbiórki?
- Czy od napojów wydawanych na potrzeby własne powinno pobierać się kaucję?
- Co zrobić w przypadku wątpliwości?

Czy napoje wydawane na potrzeby własne powinno wliczać się do poziomu selektywnej zbiórki?

Zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. 2025, poz. 870, dalej: „Ustawa opakowaniowa”), wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje jest obowiązany osiągnąć poziomy selektywnego zbierania opakowań natomiast przez wprowadzenie do obrotu należy rozumieć odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji.

Mając na uwadze brzmienie przepisów Ustawy opakowaniowej należy stwierdzić, że również nieodpłatne wydania napojów na potrzeby własne (np. stołówki, degustacje, spotkania, eventy firmowe) spełniają definicję wprowadzenia do obrotu i tym samym wiążą się z powstaniem obowiązku uzyskania poziomu selektywnej zbiórki. Takie stanowisko zostało potwierdzone w niedawno wydanej interpretacji Marszałka Województwa Mazowieckiego w której organ stwierdził, że „[...] brak momentu sprzedaży i niepobieranie kaucji nie ma wpływu na obowiązek selektywnego zbierania, który dotyczy całej masy wprowadzonej do obrotu butelki szklanej wielokrotnego użytku, wraz z napojami, niezależnie od sposobu jej dystrybucji.”

Powyższe stanowisko wydaje się zgodne z obowiązującymi przepisami, jednak w ostatnim czasie Marszałek Województwa Śląskiego wydał interpretację, w której stwierdził, że: „Niezależnie od powyższego Marszałek Województwa Śląskiego zwraca uwagę na to, że w przypadku, gdy nie występuje sprzedaż napojów w butelkach wówczas takie produkty nie podlegają w ogóle obowiązkowi określonym w art. 21a ust. 1 i 2 ustawy o opakowaniach.”

Powyższe oznacza, iż jeżeli podmiot przeznacza napoje w butelkach zwrotnych szklanych na własne potrzeby tj. stołówki, degustacje, spotkania, eventy firmowe, w ogóle nie ma obowiązku osiągnięcia poziomów selektywnego zbierania opakowań i odpadów opakowaniowych.

Czy od napojów wydawanych na potrzeby własne powinno pobierać się kaucję?

Przepisy ustawy opakowaniowej definiują kaucję jako określoną kwotę pobieraną w momencie sprzedaży produktu w opakowaniu na napoje, którą pobiera się na etapach dystrybucji poprzedzających sprzedaż tego produktu użytkownikowi końcowemu oraz od użytkownika końcowego nabywającego ten produkt.

W dotychczas wydawanych interpretacjach organy zgodnie twierdziły, że w przypadku darmowych wydań podmioty nie są zobowiązane do poboru kaucji. Choć stanowisko takie wydaje się zgodne z przepisami, prowadzi ono do powstania pewnej luki w systemie kaucyjnym, bowiem zgodnie z przepisami opakowania produktów wydawanych nieodpłatnie również powinny być oznaczone znakiem kaucji. Prowadzi to do sytuacji, w której teoretycznie możliwe jest dokonanie zwrotu opakowania (i tym samym odbiór kaucji) od którego kaucja nie została pierwotnie pobrana.

Co zrobić w przypadku wątpliwości?

Wątpliwości opisane powyżej stanowią realny problem dla podmiotów zajmujących się produkcją i dystrybucją napojów. Biorąc pod uwagę niejednolite stanowisko operatorów systemu kaucyjnego w kwestii darmowych wydań, przedsiębiorcy prowadzący taką działalność powinni rozważyć wystąpienie z wnioskiem do Marszałka Województwa o wydanie interpretacji indywidualnej w tym zakresie.

Interpretacja taka posiada moc ochronną i zabezpiecza podmiot, dla którego została wydana w przypadku ewentualnej kontroli.

Link: <https://pracodawcy.pl/raport-podatkowy-deloitte-esg-wydania-na-uzytek-wlasny-a-system-kauczyny/>

6. Kursy Akademii PARP dla przedsiębiorców

Nowy kurs Akademii PARP: „Podstawy sporządzania umów biznesowych”

Jak czytać i sporządzać umowy, żeby nie popełnić kosztownych błędów? Akademia PARP uruchamia bezpłatny kurs „Podstawy sporządzania umów biznesowych”, prowadzony przez radcę prawnego. Praktyczna wiedza, konkretne przykłady i certyfikat na koniec – sprawdź i zapisz się online.

Czym są umowy nazwane? Jak właściwie określić strony kontraktu? Jakie są procedury wypowiedzenia umowy? Jakie obowiązki ma kupujący i sprzedający? Czym jest tajemnica przedsiębiorstwa? Na te i inne pytania odpowie radca prawny na nowym kursie Akademii PARP. Weź udział i przekonaj się, że umowa nie taka straszna, jak ją malują.

Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości zaprasza na bezpłatny kurs „Podstawy sporządzania umów biznesowych”, który jest już dostępny na platformie edukacyjnej Akademia PARP w kategorii „Prawo”.

Kurs „Podstawy sporządzania umów biznesowych” powstał z myślą o:

- przedsiębiorcach;
- pracownikach firm współpracujących z innymi przedsiębiorcami;
- osobach zainteresowanych prowadzeniem działalności gospodarczej;
- osobach fizycznych zainteresowanych tematem.

Praktyczny kurs z pisania i czytania umów

Zarezerwuj sobie kilka godzin, żeby poszerzyć aktualną wiedzę lub zdobyć nowe kompetencje w zakresie prawidłowego zawierania i rozwiązywania umów.

Kurs „Podstawy sporządzania umów biznesowych” to zestaw teoretycznych fundamentów i praktycznych wskazówek, dzięki którym zrozumiesz kluczowe zagadnienia związane z

umowami. Dowiesz się, jak samodzielnie sporządzić oraz ocenić umowy we własnej firmie. Poznasz formy i struktury umów, a także mechanizmy charakterystyczne dla różnych kontraktów biznesowych.

Czego się nauczysz?

- Jaka jest rola Kodeksu cywilnego przy zawieraniu i wykonywaniu umowy?
- Jakimi zasadami należy się kierować, aby skutecznie zawierać umowy biznesowe?
- Jakie są formy umów i treści jakie powinny zawierać?
- Jakie są sposoby rozwiązania umów?
- Jakie są podstawowe rodzaje umów biznesowych?
- Jakie klauzule warto wprowadzić do umowy?

Moduły kursu:

1. Prawo cywilne oraz przedmiot umowy;
2. Forma, struktura i strony umowy;
3. Zakończenie związania umową;
4. Podstawowe rodzaje umów w biznesie;
5. Klauzule, które warto umieścić w umowie.

Autorem kursu jest Jacek Szewczyk, radca prawny specjalizujący się w obsłudze przedsiębiorstw z branży realizacyjnej inwestycji infrastrukturalnych, w tym prawnego prowadzenia projektów.

„Podstawy sporządzania umów biznesowych”

Więcej szczegółów pod linkiem PARP

Nowy kurs Akademii PARP: „Uczenie się przez całe życie”

Zmiany w sferze społeczno-gospodarczej, wynikające z postępu technologicznego, zielonej transformacji, potrzeb rozwoju osobistego i chęć przeciwdziałania wykluczeniu zawodowemu to główne czynniki decydujące o kształceniu się w życiu dorosłym. Od dziś nowy kurs Akademii PARP: „Uczenie się przez całe życie” – sprawdź, co możesz zyskać i jak możesz poprawić swoją obecną sytuację na rynku pracy.

Uczenie się przez całe życie (tzw. lifelong learning) to pojęcie, które w ostatnich latach nabiera coraz większego znaczenia. Powodem są zmiany społeczno-gospodarcze napędzane rozwojem technologicznym, zieloną transformacją, ewolucją gospodarek i specyfiką demograficzną poszczególnych państw. Każdy z tych czynników wpływa zarówno na sferę życia prywatnego, jak i na sferę zawodową. Aby być na bieżąco z tymi zmianami wiele osób w życiu dorosłym decyduje się na kontynuowanie nauki formalnej (uczelnie wyższe, studia podyplomowe) czy nieformalnej (kursy, warsztaty, szkolenia online). Takie podejście wśród osób dorosłych, szczególnie starszych czy mniej wykształconych, może pomagać w walce z wykluczeniem zawodowym i społecznym oraz umożliwiać sprawniejszą adaptację w otaczającym je zmiennym środowiskiem. Kształcenie dorosłych zostało uznane za jeden z głównych tematów Europejskiego Obszaru Edukacji na lata 2021–2030.

Dlaczego wiele osób decyduje się na doszkalanie? Najczęstsze powody to chęć:

- poprawienia swojej sytuacji zawodowej i konkurencyjności na rynku pracy,
- zdobycia umiejętności usprawniających codzienne życie, np. myślenie krytyczne,
- zmniejszenia dysproporcji w wiedzy i możliwości adaptacji do nowych okoliczności,
- wzmacniania konkurencyjność firm i gospodarek państw.

Jeśli z powyższych punktów choć jeden jest Ci bliski to ten kurs jest dla Ciebie. Już dziś zapisz się na najnowszy kurs Akademii PARP: „Uczenie się przez całe życie” i sprawdź, co możesz zyskać i jak możesz poprawić swoją obecną sytuację na rynku pracy.

Dzięki udziałowi w kursie „Uczenie się przez całe życie” dowiesz się:

- na czym polega koncepcja uczenia się przez całe życie i jakie korzyści z niej płyną,
- jakie narzędzia i techniki wspierają procesy uczenia się,
- jak skutecznie wykorzystywać technologie, w tym AI w procesie uczenia się,
- jak stosować nabywane umiejętności w uczeniu się zarówno w życiu zawodowym, jak i w domu.

Odwiedź podstronę nowego kursu i dowiedz się więcej – [kliknij tutaj](#).

Ukończenie każdego z kursów online daje możliwość uzyskania certyfikatu bez wychodzenia z domu.

[Akademia PARP – bezpłatne kursy online dla Ciebie i Twojego biznesu](#)

Jeżeli jeszcze nie jesteś użytkownikiem Akademii PARP i chcesz dołączyć do grona tysięcy kursantów, poniżej kilka kluczowych informacji:

Strona Akademii PARP: <https://www.parp.gov.pl/component/site/site/kursy-online>

Jak działa Akademia PARP i jak założyć konto:

<https://www.parp.gov.pl/component/content/article/85396:pierwszy-raz-w-akademii-parp-dowiedz-sie-jak-to-dziala>

Akademia PARP to portal edukacyjny oferujący bezpłatne kursy online, których głównym celem jest popularyzacja wiedzy biznesowej wśród przedsiębiorców, osób planujących założyć własną działalność gospodarczą i wszystkich tych, którzy chcą rozwijać swoją karierę z obszarów: finanse, kompetencje, marketing, prawo i zarządzanie.

Nowoczesna platforma e-learningowa Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości umożliwia samodzielną naukę w dowolnym miejscu i czasie. Potwierdzeniem zdobytej wiedzy jest uzyskanie indywidualnego certyfikatu ukończenia kursu.

Link: <https://pracodawcy.pl/kursy-akademii-parp-dla-przedsiębiorcow/>

Źródło: EUR-Lex; Komisja Europejska; Wydział Gospodarki, Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego; Dolnośląski Fundusz Rozwoju Sp. z o. o.; Polski Fundusz Rozwoju S.A.; Deloitte Polska (Deloitte Touche Tohmatsu Limited); Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości